

ято пѣкъ е „отливъ“. Ако наблюдавате нѣкой пѣтъ своя часовникъ, ще забѣлѣжите, че гласѣтъ му, еднажъ усиленъ, почва постепенно да отслабва, да замира и като-че по едно врѣме спира, послѣ пакъ се усилюва и пакъ спада; същото това става и въ вашето сърце. Ако турите рѣка на сърдцето си, ще забѣлѣжите, че нѣкой пѣтъ то почва да бие по-бърже, и вие се уплашвате, докторѣтъ казва: „Тоя човѣкъ има сърцебиене“. То е, „приливъ“ на вашия организъмъ, който приливъ се отразява върху сърдцето. Този законъ действува навсѣдѣ, и когато лекаритѣ казватъ за нѣкого че иматъ „порокъ на сърцето“, азъ казвамъ чисто и просто, че тоя човѣкъ има извѣстенъ приливъ на своя умъ, на своето сърдце, на своята душа, и че слѣдъ 12 часа този приливъ ще спадне, и сърцебиенето ще мине. Тия 12 часа може да сж 12 секунди, 12 минути, 12 часа, 12 дена, 12 седмици, 12 мѣсеца, 12 години, 12 вѣка, 12 хилѣди години, 12 милиона години и т. н. — все едно, отношението на нѣщата си остава все сж-шото. Така действува този законъ.

Ап. Павелъ, въ прочетената отъ мене глава, говори за закона на плѣтъта — то е законѣтъ на „отлива“; законѣтъ на Духа — това е законѣтъ на „прилива“. Законѣтъ на „противоположноститѣ“ включва въ себе си закона на „отлива“, а законѣтъ на „подобие“ — закона на „прилива“. Въ нѣкои мѣста се образуватъ миязми, изпаренията може да разпространятъ микробитѣ, и около тази мѣстность се явяватъ болести. Този законъ действува въ нашия мозѣкъ, въ нашето сърце и въ нашата душа. Въ организма оставатъ често утайки, отъ които се